

வாமன அவதாரம்

இந்திரபதவியை அபகரித்த மாவலியும்
தன்திறத்தால் மூவுலகையும் ஆண்டிட
கதியற்ற இந்திரனும் திருமாலை அண்டிட
அதிவிரைவில் துயர்தீர்ப்பேன் என்றானவன்.

கருநிறவண்ணனும் வானவர் துயர்துடைக்க
செருக்கொண்ட மன்னவன் செருக்கினையழிக்க
வெற்றியில் திருமண் கையில் கமண்டலம்
வெற்றி புன்னகைதனை முகத்தினில் மலர்ந்தான்

கற்றுத்தேர்ந்த சான்றோன் போன்று
சற்றும் ஐயமே வந்திடாவண்ணம்
திருமார்பில் புரிநூல் தாழங்குடையுடன்
திருமகளை மான்தோல் போர்த்தி மறைத்தானே

குறளுருக்கொண்டு அரசவை வந்து திருமாலுமே
அருளுவது போல மன்னன் முன் பணிவுடன் நிற்க
சிறுவனாய் வந்த பரமனை யாரென்று உணரா
கருவமும் மன்னன் கண்களை மறைத்ததுவே

உருவது கண்டு மகிழ்ந்திட்ட மன்னனும்
தருவதற்கு எதுவேண்டும் கேள் எனவினவ
மகிழ்ந்தே திருமாலும் மூவடிமண் கேட்க
நெகிழ்ந்திட்ட அரசன் நீர்வார்க்க முனைந்தான்

குலகுரு சுக்கிரன் அச்செயல்தனை தடுத்திட
பலவண்ணவண்டது உருகொண்டு வந்து
நீர்வரும் துளைதனை அடைத்தே நின்றிட
கார்வண்ணன் துளைதனை புல்லால் துளைத்தான்

கண்ணில் பட்டதால் விழியிழந்த சுக்கிரனும்
பண்ணிய தவற்றை பிறர் அறியுமுன்னே
வந்தவன் யாரென்று அறிந்து விலகியோட
தந்தனன் வாக்கை மன்னனும் சிறுவன் கேட்டபடி

உயர்ந்தான் திருமாலும் பெருவுரு கொண்டு
பயந்தனர் அனைவரும் வளரும் அவனுரு கண்டு
மாவடிக்கொண்டு அளக்க முற்பட்டவனவன்
ஈரடியால் முடித்தான் அனைத்துலகுமே

ஓரடி மீதமுள்ளது என திருமாலும் கூறிட
சேவடிவைத்திட மன்னனும் குனிந்திட தலைதனை
முடிமீது தன் திருவடியை வைத்தேதிருவிக்ரமனும்
முடித்தான் மாவலியின் செருக்கை உயிருடனே

வாமனனாய் அவதாரம் செய்து திருமாலும்
மாமன்னன் செருக்கழித்த சரித்திரத்தை இப்
பொய்கையடியான் சொல்லக்கேட்ட அனைவரும்
பொய்க்காமல் வைகுந்தமெய்துவர் தாமே!